

I § 16, 3die Stykke staar der, at man kan vedtage at lade en Præst rykke op i en højere Lønningsklasse, naar det er en Mand, man gerne vil beholde, men notabene: Menigheden skal selv betale det. Dersom vedkommende Præst fraflytter Menigheden, rykker Embedet igen ned i den oprindelige Lønningsklasse. Jeg kunde ønske at vide, om der vil være noget til Hinder for, at man byder en saadan Mand et bestemt Beløb, i Stedet for at han skal rykke op i en højere Lønningsklasse. Det er jo sket ikke saa sjældent, at Menigheden, naar en Præst ønsker at flytte, siger: vi vil give dig noget for at blive. Vil man finde, at det falder ind under Gaveparagraffen, saa at man ikke kan gøre en saadan Akkord med en Præst?

Videre hedder det i § 16, 4de Stykke, at Eksamenskarakteren skal have Indflydelse paa Tjenestealderen. Det, synes jeg, er en ny Bestemmelse. Jeg har ikke tidligere truffet paa, at Eksamen faar afgørende Indflydelse paa en Mands Tjenestealder.

Bestemmelsen i § 21 om, at Præsterne ikke skal vedligeholde hverken udvendig eller indvendig deres Tjenesteboliger, er taget fra den almindelige Tjenestemandslønningslov. Jeg har været imod denne almindelige Bestemmelse i Henseende til den indre Vedligeholdelse, fordi jeg tror, at det vil blive meget dyrere, end naar vedkommende selv skal vedligeholde, og at det vil afføde adskillige Vanskeligheder. Men jeg er endnu mere imod Bestemmelsen paa dette særlige Omraade, fordi den vil føre til, at der udkræves et Tilsyn med disse Boliger. Der staar ganske vist her noget om Præstegaardskonsulenter, men jeg antager ikke, det er dem, der skal føre dette Tilsyn. Er det Mening, at de skal det, tror jeg, det bliver temmelig dyrt, idet en saadan Konsulent da skal rejse ud, blot fordi en Stue skal istandsættes, eller der et Sted skal nyt Tapet paa. Jeg vilde have foretrukket, at man havde givet Præsterne en aarlig Godtgørelse, og at de saa selv skulde have sørget for den indre Vedligeholdelse.

I § 21, 6te Stykke, staar der, at Brandforsikring af Embedernes Bygninger sker fremtidig gennem Statsbrandforsikringsfonden. Jeg er ikke rigtig klar over, hvorfor denne Bestemmelse er indsat. Saa vidt jeg ved, har Statsbrandforsikringsfonden ikke givet Overskud, saa at det paa denne Maade bliver dyrere at faa forsikret. Jeg har imidlertid tænkt mig, om der ikke her stikker en Hestefod frem,

idet det vel er Mening, at disse Bygninger, og hvad dertil hører, nu er Statsejendom og derfor skal forsikres i Statsbrandforsikringsfonden. Jeg tager altsaa Afstand derfra; det Spørgsmaal er ikke afgjort herved, og det skulde heller ikke afgøres paa denne Lov.

At der ved Loven nok vil ske Uretfærdigheder eller Ting, der vil ramme enkelte ret haardt, er vi ikke blinde for, og der er særlig gjort opmærksom paa, at visse Tjenestemænd, Kantorer og Folk i lignende Stillinger, kommer til at lide et ikke ganske lille Tab ved denne Lovs Gennemførelse. Jeg henstiller til den højtærede Kirkeminister at tage disse Tilfælde under velvillig Overvejelse og søge at hjælpe de enkelte vedkommende. Jeg er ganske klar over, at da de lønnes af Kirkens Midler, kan de ikke faa Tilskud af Statskassen, men de kunde maaske dog paa en eller anden Maade hjælpes til ikke at lide alt for store Tab.

Jeg skal dernæst sige nogle Ord om den saakaldte Gaveparagraf. Med Hensyn til den har Meningerne staaet ret haardt imod hinanden, idet nogle finder det ganske forfejlet, at Præsterne kan faa Gaver. Jeg er nu ikke af den Anskuelse, at det er saa forfærdeligt. Jeg er ganske enig med dem, der mener, at for at faa udført de almindelige kirkelige Handlinger skal man ikke staa med Pengene i Haanden. Det er der heller ingen, der har tænkt sig. Men jeg synes, at naar man stiller det saa skarpt op som her, hemmer man Sognebaandsløsningen. Man fandt i sin Tid, at det var en god Lov, at enhver kunde søge den Præst, han vilde, og det mener jeg, burde være Tilfældet fremdeles. Nu ved jeg nok, at man vil henvise til, at der i Lovforslaget § 35 staar, at af det Bidrag, der paalignes en Sognebaandsløser, tilfalder den Præsten tilkommende Halvdelen udenfor Embedets Lønning den Præst, til hvem der er løst Sognebaand. Men jeg tror alligevel, at det ikke ganske afgør Spørgsmaalet. Jeg tror, at mange Sognebaandsløser vil føle sig generede af, at de ikke har Lov til at give Præsten noget som helst. I den Kommissionsbetænkning, hvortil der er henvist i det oprindelige fremsatte Lovforslag, udtaler Kommissionen efter at have hævdet, at der ikke maa gives Gaver: „For Tydeligheds Skyld skal vi endnu kun bemærke, at det, hvad formentlig allerede de i paagældende Paragraf benyttede Udtryk tilstrækkelig viser, ikke har været Mening, med denne Bestemmelse at afskære Præsten fra enhver